

Jézus eljött közénk, hogy megmutassa az Isten és az ember valóságát. Isten jóságát és az ember válaszait az élet dolgaira. Hogy egyszerre lehetünk önzők és önzetlenek, kiáradók és mérlegelők, rosszak és jók. Jézus körül minden lelepleződött, minden megmutatta a valódi arcát. Hogyan „működött” mindez? A környezete, a tanítványai megértették, hogy mi az bennük, ami a szeretetről, a gyógyításról, az odaadásról szól. És mi az, ami nem.

De az ember már csak olyan, ha nincs velünk a mesterünk, elhalványul az idővel az ő látásmódja. Próbálunk visszaemlékezni, hogyan is volt, mit is mondott, hogyan is viselkedett. Vagy mit mondana ma itt és most nekünk, ebben a „vaskori” világ örvénylésében. Járványok, menekültek, környezeti gondok, a nagy megszokott és biztosnak hitt rendszerek összeomlása közepette. Találgatjuk csak, és óhatatlanul a saját vágyaink, egónk veszi vissza a vezető szerepet az életünk alakításában.

Jézus tudta ezt, és nem hagyta, hogy az ember Isten valóságos tapasztalata nélkül maradjon. Elküldte a Lelket. A kérdés az maradt ezután: hogyan ismerem fel azt, hogy a Lélek mit mond nekem? Képesse tudom-e tenni magamat a Lélekkel való beszélgetésre? És ez az, amit nem nagyon tanítanak nekünk, sem az Egyházban, sem otthon a családban, sem az iskolákban. Mert ott más dolgok a fontosak.

A Lelket nem kell befogadni, mert bennünk van. Csak ki kell szabadítani, utat kell adni neki, az akadályokat el kell egyengetni az útjából. El kell hordani az akaratunk és a vágyaink „hegyeit” és simává tenni az útját. Ott él a teremtettségünk okán a személyiségünk mélyében. És ez a Lélek, nem ítélkező, vádaskodó, lekezelő, hanem Bátorító. Bátorító, mikor a bűnről, igazságról és ítéletről van szó. Nem minket ítél el, hanem a rosszat, és azt tartja bűnnek, ami nem a szándéka szerint van. És nem csap be bennünket, hogy elmegy az ő világába. Mert úgy megy el, hogy itt marad. Nem csupán Izraelben 3 évig kétezer éve pár embernek mutatja meg magát, hanem minden élt, most élő és majd élő embernek. Ez Isten igazsága.

Az út, amit járnunk nem kitaposott, nincsenek jelzőtáblák: erre menj vagy arra. Nem kapunk sok külső segítséget. De azt el tudjuk mondani egymásnak: nekem ez így működik, én ezt tapasztalom, nekem ez bevált. Ima, meditáció, szakralitás, spirituális utak, csend, „aha” élmények, nagy séták és nagy hallgatások.

Persze nincsenek kényszerek. Az élet lehet sokféle. És az is. Olyan, amilyenek látjuk, amilyenek megéljük, amit teremtünk magunknak. Mégis érdemes mérlegre tenni: gyógyítom-e a világot, a másikat? Azokat, akik a sors kifürkészhetetlen akaratából velem vannak. Mert végül is ez az élet sava-borsa. Önmagunk olyan megismerése, hogy érdemes Istennek tetszőn – azaz a Lélek szerint – élni.

Garay Bandi, Dunakeszi